Κυριακή Ι' Λουκά: Η συγκύπτουσα ανθρωπότης (π. Αθανάσιος Μυτιληναίος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 3 Δεκεμβρίου, 2021

[Λουκά 13, 10-17]

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου [εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 7-12-1986]

Κάποτε, αγαπητοί μου, ο Κύριος βρέθηκε σε μία Συναγωγή κατά την ημέρα του Σαββάτου, όπου και δίδαξε τον λόγο του Θεού. Ανάμεσα στο πλήθος, ήτο και μία γυναίκα ραχητική και μη δυναμένη καν να ανορθώσει το κεφάλι της. Την είδε ο Κύριος και της λέγει: «*Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου*». Και έθεσε τα χέρια Του επάνω της και αμέσως η γυναίκα εκείνη ανορθώθηκε.

Ο αρχισυνάγωγος φθόνησε τον Ιησού και δήθεν γεμάτος από αγανάκτηση, ότι τάχα Σάββατο έγινε η θεραπεία, στρέφεται προς τον όχλο και ζητά να μην προσέρχεται σε ημέρα Σαββάτου και να θεραπεύονται την ημέρα αυτήν, διότι ο νόμος έλεγε ότι ήτο αργία. Και τότε ο Κύριος στρέφεται προς αυτόν και τον αποκαλεί «**υποκριτή**», λέγοντάς του: «*Ο καθένας από σας το Σάββατο δεν ποτίζει το βόδι του ή το υποζύγιό του; Αυτήν λοιπόν η γυναίκα, που είναι θυγατέρα του Αβραάμ, που ο σατανάς την έδεσε 18 ολόκληρα χρόνια, δεν έπρεπε να λυθεί από την αρρώστια της την ημέρα του Σαββάτου;*»

Αυτό αγαπητοί μου το γεγονός της συγκυπτούσης εκείνης γυναικός σ’ εκείνη την Συναγωγή, γίνεται ένα σύμβολο. **Σύμβολο της συγκυπτούσης ανθρωπότητος**. Πράγματι, η ανθρωπότητα έχει πολλές ομοιότητες με τη συγκύπτουσα εκείνη γυναίκα που θεράπευσε ο Κύριος. Όταν ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο, τον έκανε σωματικά όρθιο. **Είναι το μόνο ον μέσα στη Δημιουργία που έχει φυσική στάση όρθια**. Όλα τα άλλα ζώα και τα θηλαστικά κυρίως, που είναι κοντινά στον άνθρωπο, και αυτά όλα περιπατούν με τα τέσσερα. Δεν είναι φυσική η θέσις της μαϊμούς να περπατάει με τα δυο της· με τα τέσσερα. Η μαϊμού είναι εκατό τοις εκατό ζώο. Ήταν, είναι και θα είναι μαϊμού πάντοτε. Δεν έχει καμία σχέση ο άνθρωπος με τη μαϊμού. Ο άνθρωπος μόνος επλάσθη όρθιος. Και επλάσθη όρθιος όχι μόνο σωματικά, αλλά και πνευματικά όρθιος· έχοντας ορθό φρόνημα, λογική, με ανδρεία βούληση και με υγιές συναίσθημα. **Ο άνθρωπος, με την όρθιά του στάση, μπορούσε να ατενίζει τον ουρανό, εκεί που βρίσκεται και ο Δημιουργός**

του. Έρχεται όμως ο διάβολος, ο μισόκαλος, αυτός ο οποίος μισεί το καλό, μισεί το ωραίο, έρχεται και υποβάλλει την αμαρτία στον άνθρωπο, που τελικά ο άνθρωπος, υπό το βάρος της ενοχής και της αμαρτίας, συγκύπτει και πίπτει και ηθικά και οντολογικά. Έκτοτε, ο άνθρωπος είναι **ο ηθικά πεπτωκώς**, ο ηθικά πεσμένος, αλλά και ο οντολογικά θνήσκων. Μην ξεχνάτε ότι ο άνθρωπος παραβαίνοντας την εντολή του Θεού, πίπτει με τον θάνατον. **Και γίνεται-από το «πίπτω»- γίνεται πτώμα**. Έτσι λοιπόν ο άνθρωπος από όρθιος γίνεται οριζόντιος· γιατί είναι πεσμένος.

Ακόμα ο διάβολος καθιστά ταπεινωμένο τον άνθρωπο, **με γήινο φρόνημα και υλιστικό**. **Να κοιτάζει πια ο άνθρωπος προς τα κάτω, όχι προς τον ουρανό** . Η βούλησή του γίνεται χαλαρή και ανίσχυρη. Και το συναίσθημά του γίνεται νοσηρό. Μια συγκεφαλαίωση αυτής της καταστάσεως της πτώσεως του ανθρώπου είναι **η ειδωλολατρία** και ο χαμερπής βίος. Σας είπα, συγκεφαλαίωση είναι· διότι τι είναι η ειδωλολατρία παρά **μια στροφή προς την κτίση** και δεν βλέπει ο άνθρωπος παραπέρα από εκείνο που τον περιβάλλει. **Και δεν μπορεί να δει τίποτα παραπέρα· γιατί είναι τυφλός πια, ή καλύτερα, είναι συγκύπτων.** Και **δεν βλέπει πια τον Δημιουργό του, αλλά βλέπει μόνον το περιβάλλον του** . Κι εκεί, **μυωπάζουσα η νόησή του, δεν βλέπει παρά μόνο εκείνο που βλέπει.** Και δέχεται μόνον εκείνο που αντιλαμβάνεται. Κι έτσι έχοντας μέσα του ο άνθρωπος την **ανάγκη έμφυτη να στραφεί προς τον Δημιουργό του**, δηλαδή το λεγόμενο θρησκευτικό αίσθημα, **στρέφεται προς την κτίση και ειδωλολατρεί. Αλλά η ειδωλολατρία έχει μια βαριά συνέπεια: τον χαμερπή βίο**.

Αν θέλετε να δούμε αυτά τα δύο φαινόμενα, θα τα διαβάσουμε στο πρώτο κεφάλαιο της *Προς Ρωμαίους* επιστολής. Και λέγει ο Απόστολος Παύλος, δεν διστάζει να κάνει τολμηρή και ρεαλιστική περιγραφή και να πει: Ο «*ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὢν οὐ συνῆκε*». Πλασμένος με τιμή, δεν το κατενόησε. Και ο άνθρωπος αυτός «***παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς***», όπως λέγει ένας ψαλμικός στίχος (Ψαλμ 48,13). Όχι, όχι! Δεν «***παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς***». Όχι. Κάτι **παρακάτω**.

Κι εκεί λέγει τολμηρά, ότι η ασύνετη καρδιά τους, ο ασύνετος νους τους, επειδή δεν λάτρευσαν τον Θεό, αλλά την κτίση, «***παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἀτιμίας***.».Τι; «***Ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι***»-ο τίτλος «*ἀνήρ*» είναι τιμητικός, ενώ ο τίτλος «*αρσενικός*» είναι υποτιμητικός. «***Αἵ τε γὰρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρὰ φύσιν»…***(και οι «*θηλυκές*»· δεν λέει οι «*γυναίκες*»),το ίδιο έκαναν και κάνουν. **Δηλαδή η ομοφυλοφιλία· που δεν υπάρχει ούτε στα ζώα.** Γιατί; Γιατί **άφησαν τον αληθινό Θεό, λάτρεψαν την κτίση**, που είναι η λατρεία του σατανά, γιατί πίσω από την κτίση είναι ο διάβολος και ο άνθρωπος μετά σύρεται σε χαμερπή βίο. Αυτή είναι η εικόνα του αρχαίου κόσμου, του μακράν του Θεού· όπως τον κατήντησε τον κόσμο ο διάβολος, αγαπητοί μου.

Είναι γνωστό ότι ο Θεός καταράστηκε τον όφιν, τον διάβολο, τον αρχαίο όφιν, που λέει ο ευαγγελιστής Ιωάννης, τον σατανά, τον αντικείμενο, με το σχήμα του φιδιού. Να, λέγει ο Θεός ότι να τρώγει χώμα σε όλη του τη ζωή. «*Καὶ γῆν φαγῇ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου*»(Γέν.3,14): *να τρως χώμα σε όλη σου τη ζωή*. Τι θα πει «*να τρως χώμα σε όλη σου τη ζωή*». **Να είσαι πάντοτε στραμμένος προς την ύλη, προς την χαμέρπεια**. Και το χειρότερο, ότι αυτό το αποτέλεσμα της κατάρας του ο διάβολος, **το υποβάλλει τώρα στον άνθρωπο, με την υλιστική θεώρηση της ζωής**. Και τον κάνει τώρα τον άνθρωπο, ο οποίος δεν πήρε τέτοια κατάρα από τον Θεό, δεν πήρε καν κατάρα ο άνθρωπος, ο άνθρωπος πήρε μόνο κατάρα εν τη εκτελέσει του έργου του, δηλαδή ενώ θα εργάζεται την γη, εν τω έργω, εν τη επιτελέσει και όχι σ' αυτήν την ίδια τη γη, στα χέρια του, στην ύπαρξή του.**Και τώρα ο άνθρωπος, αγαπητοί μου, βόσκει γη, βόσκει χώμα. Είναι πια ο άνθρωπος υλιστικός.**

Έτσι η ανθρωπότητα έγινε πράγματι συγκύπτουσα. Οι εκφράσεις του Λουκά στην σημερινή Ευαγγελική περικοπή, προς εκείνη την συγκύπτουσα γυναίκα, που είπε ο Κύριος, έχουν ως εξής: ότι η γυναίκα αυτή είχε «*πνεῦμα ἀσθενείας*»· δηλαδή πονηρό πνεύμα, που προκαλούσε αυτήν την πτώση- αυτό θα πει «*πνεῦμα ἀσθενείας*»· «*ἣν(:την οποία) ἔδησεν*(κατά τους λόγους του Κυρίου) *ὁ σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη* (:18 ολόκληρα χρόνια)», «*καὶ μὴ δυναμένη ἀνακῦψαι εἰς τὸ παντελές*» (: και μη δυναμένη να σηκώσει τη ράχη της και το κεφάλι της ολότελα). Αυτά όλα δείχνουν ότι **ο διάβολος είχε δεμένη ολόκληρη την ανθρωπότητα, που ήτο αδύνατο η ανθρωπότητα, δια ιδίων μέσων, να ελευθερωθεί**.

Έρχεται όμως ο Χριστός, ο Κύριός μας και ελευθερώνει τον άνθρωπον από την δέσμευση του διαβόλου. Μας λέγει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στην πρώτη του επιστολή: «***εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου***» (Α΄ Καθολική επιστολή Ιωάννου: 3, 8). Γι' αυτό, λέγει, φανερώθηκε ο Υιός του Θεού· για να λύσει τα έργα του διαβόλου. Και «έργα του διαβόλου», σας το είπα τι είναι. Είναι η ειδωλολατρία, σαν ασθένεια της ψυχής. Ο άνθρωπος έχει εφεξής μία ροπή να ειδωλολατρεί. Προσέξτε. **Μια ροπή να ειδωλολατρεί. Είναι μια μόνιμη αρρώστια.** Προσέξτε. Ο λαός του Ισραήλ στην έρημο παίρνει την εντολή να αγνιστεί και να περιμένει τον νόμο. Πόσο να περιμένει; 800 χρόνια; 40 ημέρες! Μόνο. **Και δεν έχει υπομονή. Και ειδωλολατρεί!** Λατρεύοντας εκείνο το χρυσό μοσχάρι. Είναι καταπληκτικό, αγαπητοί μου. Ήρθε ο Χριστιανισμός στην Ευρώπη, στην Ελλάδα, ξαπλώθηκε στον λεγόμενο «Δυτικό κόσμο». **Συμπλέχτηκε μαζί με τον Χριστιανισμό και η ειδωλολατρία**. Πόσα τέτοια στοιχεία ειδωλολατρικά σέρνομε μέσα στη ζωή μας, την λεγομένη «Χριστιανική»; **Ρέπει ο άνθρωπος, ρέπει, είναι η παλιά αρρώστια, ρέπει προς την ειδωλολατρία.**

Η ειδωλολατρία λοιπόν είναι έργο του διαβόλου. Και είναι η ασθένεια της ψυχής. Είναι και η ασθένεια του σώματος. Είναι και ο θάνατος . Αυτά είναι

τα έργα του διαβόλου. **Δεν θα πέθαινε ο άνθρωπος, εάν δεν αμάρτανε** . Κατά τη ρητή μάλιστα προειδοποίηση του Θεού.

Και πώς λύει τα έργα του διαβόλου τώρα ο Χριστός; Πρώτον. **Ανορθώνει τον άνθρωπο ηθικά και πνευματικά, με τον νέο τρόπο ζωής που φέρει στον κόσμο αυτόν· και που είναι η επιστροφή στον Θεό και η υπακοή σε Αυτόν. Παίρνει το Πνεύμα του Θεού ο άνθρωπος και γίνεται πνευματοφόρος.** Δεύτερον. **Ανορθώνει και σωματικά τον άνθρωπο, με την ανάσταση των νεκρών.** Μην το ξεχνάτε αυτό: ότι **κεντρικό σημείο του Χριστιανισμού είναι η ανάστασις των νεκρών**. Αδελφοί μου, αν δεν το πιστεύετε, συγκρίνατέ το, αυτό που δεν πιστεύετε, με το Σύμβολο της Πίστεως, που λέγει «*προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν*», όπως λέει ο πατήρ Ιουστίνος Πόποβιτς, «να συγκρίνεις και να δεις κατά πόσο είσαι Χριστιανός». **Αν δεν πιστεύεις ότι θα αναστηθούν οι νεκροί, δεν είσαι Χριστιανός**. Γιατί **αποτελεί κεντρικό σημείο της πίστεως**. Κεντρικό σημείο. Η Ανάστασις του Χριστού και η ανάστασις των νεκρών.

Έτσι λοιπόν, θα αναστηθούν οι νεκροί. Τι θα πει «*θα αναστηθούν οι νεκροί*»; Από το ἀνά + ἵστημι, ἀνίστημι. Θα **ξανασταθώ στα πόδια μου**. Αυτό το σώμα που έφαγε ο τάφος. Έπεσα, γιατί έγινα νεκρός. Νεκρός, αυτό που λέμε «*θάνατος*». Αυτό το σώμα, που το' φαγε ο θάνατος, ο τάφος, η φωτιά, τα σκουλήκια, τα ψάρια, οι βόμβες... αυτό το ίδιο σώμα. Είναι δυνατός ο Θεός. **Θα αναστηθεί. Και θα ξανασταθεί στα πόδια του.** Αν μου πείτε: «ανοησίες», θα μείνετε με την ανοησία σας.**Αυτός είναι ο λόγος του Θεού**. **Ο καθαρός, ο ατόφιος, ο γνήσιος**. Θα σταθεί πάλι με τα πόδια του. Αυτό θα πει «ἀνάστασις». Από το «ἀνίστημι». Αυτό είναι έργο καθαρά του Χριστού. Γι' αυτό είπε ο Κύριος εδώ, αν έπρεπε να συνοψίσουμε αυτές τις δύο θέσεις: «*Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου*». Είσαι ελεύθερη από αυτήν την ασθένειά σου, από αυτήν την αδυναμία σου. Είσαι ελεύθερη. Δηλαδή δεν είσαι πια εκείνο που ήσουν. Ω συγκύπτουσα ανθρωπότητα, σου λέει ο Κύριός σου, ο Δημιουργός σου,**που σε αναδημιουργεί**: «*Ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου*».

Και ένα τρίτο. Επιθέτει ο Κύριος τα χέρια Του επάνω σε αυτήν την γυναίκα. «*Καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ τὰς χεῖρας Αὐτοῦ*». Γιατί; Και κατ' επέκταση, στην ανθρωπότητα**. Για να δώσει χαρίσματα**· το μέγιστο των οποίων χαρισμάτων είναι η υιοθεσία. Γιατί με την υιοθεσία ο άνθρωπος κληρονομεί την βασιλεία του Θεού.

Αγαπητοί μου, η ημέρα του Σαββάτου, που ο Κύριος θεράπευσε την συγκύπτουσα γυναίκα, είναι μια ξεχωριστή μέρα. Το Σάββατο είναι η εβδόμη ημέρα· που ο Θεός ανεπαύθη. Σάββατο θα πει ανάπαυσις. Εβραϊκά. Δηλαδή τι θα πει «*ἀνεπαύθη ο Θεός*»; Δεν υπάρχει κόπωση, για να αναπαυθεί ο Θεός. **Σημαίνει ότι ο Θεός δεν δημιουργεί πλέον τίποτε καινούριο. Δεν υπάρχει συμπληρωματική δημιουργία, ούτε ένα άτομο της ύλης.** Ουδεμία συμπληρωματική δημιουργία δεν υπάρχει.

Μέσα σε αυτήν όμως την έβδομη ημέρα, ο Θεός δεν δημιουργεί κάτι καινούριο,**αλλά εργάζεται όμως ένα σπουδαιότατο έργο. Την πρόνοια και την κυβέρνηση του παντός**. Εργάζεται ακόμα, μέσα σε αυτή την έβδομη ημέρα, η οποία ξέρετε ποια είναι; Από τότε που επλάσθη ο άνθρωπος και τελείωσε η δημιουργία του... ο άνθρωπος επλάσθη την έκτη ημέρα, δηλαδή εκεί τελειώνει η μεγάλη χρονική περίοδος της έκτης ημέρας. Και αρχίζει η 7η ημέρα. Αυτήν την ημέρα που διερχόμεθα, που διάγουμε, **δηλαδή από τότε που τελείωσε η δημιουργία του Αδάμ και της Εύας, μέχρι σήμερα, είμαστε μέσα στην έβδομη ημέρα** . Είναι αυτή η 7η ημέρα. Ζούμε στην 7η ημέρα. Μην το ξεχνούμε. **Μέσα σε αυτόν τον χρόνο, τώρα ο ίδιος ο Θεός αναδημιουργεί τον άνθρωπο, τον πεσμένο από τον διάβολο άνθρωπο, τον αναδημιουργεί προπαντός με την Ενανθρώπησή Του.**

Όταν κατηγορείται, επί παραδείγματι, από τους Ιουδαίους ότι εργάζεται το Σάββατο, όπως και πλάγια τον κατηγόρησε και ο αρχισυνάγωγος, ότι την ημέρα του Σαββάτου επιτέλεσε αυτό το έργον, ο Κύριος απήντησε και απαντούσε: «*ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι.*»: Ο Πατέρας μου μέχρι τώρα εργάζεται, κι εγώ εργάζομαι. Όχι εργάζεται για κάτι καινούριο. Δηλαδή για να προσθέσει κάτι στην Δημιουργία. Αλλά **για να αναδημιουργήσει την παλαιωθείσα Δημιουργία.** Και προπαντός τον παλαιωμένο άνθρωπο. Και τον αναδημιουργεί τον άνθρωπο, με τους μεγάλους σταθμούς του δικού Του βίου. **Ενανθρώπησις, Σταύρωσις, Ανάστασις, Ανάληψις**· που είναι, όπως λέγει ο άγιος Νικόλαος ο Καβάσιλας, «***τά ποιητικά τῆς σωτηρίας μας***» .

Την εβδόμη ημέρα ο Χριστός αναπαύτηκε στον τάφο· που είναι ο αληθής Σαββατισμός και η αληθινή ανάπαυσις, **για να περάσει τώρα ο Χριστός, με την ανθρωπίνη Του, εννοείται, φύση, αυτή που προσέλαβε από μας, για να περάσει στην ογδόη ημέρα· που είναι η ατέρμων αιωνιότης και που προβάλλεται η ανθρώπινή Του φύση, όχι θεία, η ανθρώπινή Του φύσις αληθινά η καινή κτίσις.** Η καινούρια Δημιουργία. **Και αυτή η καινή κτίσις είναι το αναστημένο Του σώμα**· που «*θάνατος αὐτοῦ*», όπως λέγει ο Απόστολος Παύλος, «*οὐκέτι κυριεύει*» [Ρωμ 6, 9]. Δεν ξανακυριεύεται πια από τον θάνατο το σώμα του Χριστού. **Και αυτή είναι η «*μία των Σαββάτων*». Η ημέρα του Κυρίου. Η Κυριακή.** Αυτή τώρα είναι η ογδόη ημέρα. Λέγεται ογδόη γιατί έχομε επανάληψη της εβδομάδος. Αφήνομε την εβδόμη και πάμε πάλι προς την πρώτη ημέρα. Και αυτή η πρώτη, γι' αυτό λέγεται «*η μία των Σαββάτων*». «Σάββατο» θα πει εβδομάδα, και είναι αυτή η καινούρια ημέρα, η ημέρα του Κυρίου, η Κυριακή. Είναι**η αιωνιότητα**. Είναι ο χρόνος της Βασιλείας του Θεού.

Γι' αυτό, αγαπητοί μου, **ο άνθρωπος οφείλει να δοξολογεί πάντοτε τον Κύριο, πάντοτε, για όλα αυτά, ιδιαίτερα όμως την ημέρα της Κυριακής** . Αγαπητοί μου, ας θυμηθούμε πάλι την συγκύπτουσα εκείνη γυναίκα, μέσα στη Συναγωγή. Η γυναίκα αυτή είχε κάποια σπουδαία γνωρίσματα· η γυναίκα αυτή εφαίνετο να ήτο

ευσεβής· γιατί διαφορετικά ο Κύριος, θεραπεύοντάς την, θα της έλεγε «*ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*». Δεν της το είπε αυτό. Δεν της είπε «*σου συγχωρούνται οι αμαρτίες σου*». Ώστε να είναι αιτία αυτής ακριβώς της κακοπαθείας της οι αμαρτίες της. Να το ξέρετε αυτό, αγαπητοί μου. **Καθένας που πάσχει, δεν είναι πάντοτε αποτέλεσμα των αμαρτιών του**. Να το γνωρίζουμε αυτό. Ακόμα, δεν ζητά από αυτήν ούτε καν την πίστη· διότι όταν την απολύει, δεν της λέγει: «*ἡ πίστις σου σέσωκέ σε*». Καθόλου· διότι έβλεπε ο Κύριος την εσωτερική της διάθεση, ότι είχε ήδη πιστέψει στον Κύριο.

Ακόμα, την αποκαλεί «*θυγατέρα του Αβραάμ*» και όχι του Αδάμ. Και αυτό είναι χαρακτηριστικό. Διότι, όπως λέγει ο άγιος Κύριλλος Αλεξανδρείας: «*τήν οὐ μᾶλλον διά τό γένος, ὅσον διά τήν πίστιν Ἀβραάμ οὖσαν θυγατέρα*»: ότι δεν ήταν θυγατέρα για το γένος από τον Αβραάμ, αλλά για την πίστη. **Όπως κι ο καθένας που πιστεύει εις τον Χριστό, είναι παιδί του Αβραάμ.** Όχι εξ αίματος· αλλά διότι έχει κοινό γνώρισμα την πίστη. Οι Εβραίοι είναι μόνον σαρκικά απόγονοι του Αβραάμ. Όχι όμως ότι είναι και από την πίστη. Γι' αυτό ο Κύριος τους είπε: «*Ο Αβραάμ, ο Αβραάμ σας κατηγορεί στον Θεό· διότι αν είσαστε γνήσια παιδιά του Αβραάμ, που είναι ο Πατριάρχης της πίστεως, θα γνωρίζατε ποιος είμαι. Θα γνωρίζατε την φωνή μου. Να σας πω ποιοι είσαστε***,** λέει ο Κύριος**,** *παιδιά του σατανά, του διαβόλου είσαστε· και όχι του Αβραάμ*». Η γυναίκα αυτή λοιπόν, δεν ήταν καν παιδί, απόγονος του Αδάμ. Αλλά ήτο παιδί του Αβραάμ. **Είχε δηλαδή πίστη**. Ουσιαστικά ο Κύριος πλέκει εγκώμιο στη γυναίκα αυτήν.

Κι ακόμη μην ξεχνάμε ότι **παρά την τρομερή παραμόρφωσή της, δεν παρέλειπε να πηγαίνει κατά Σάββατον στην Συναγωγή, για να υμνεί τον Θεό και να ακούει τον λόγο τον δικό Του.** Και αυτή της η επιμέλεια αμείφθηκε. Εκείνο το Σάββατο, μοναδική φορά, ίσως πρώτη και τελευταία φορά, στην παγκόσμια Ιστορία, εκείνο το Σάββατο, είχε επισκεφθεί εκείνη την τοπική Συναγωγή, αυτός ο ίδιος ο Θεός! Ο Γιαχβέ· που ενηνθρώπησε. Και ήρθε σε εκείνη την Συναγωγή. **Και αμείφθηκε με το να δει το πρόσωπο του Ενανθρωπήσαντος Θεού.** Η γυναίκα αυτή, δεν ζήτησε, αγαπητοί μου, από τον Κύριον καν να θεραπευθεί! Πήγε να ακούσει μόνο τον λόγο Του. Αλλά ο Κύριος την κάλεσε για να την θεραπεύσει· διότι με υπομονή υπέφερε την δοκιμασία της. **Ήτο γυναίκα πίστεως, αρετής, υπομονής, επιμονής, γι' αυτό και εδικαιώθη**.

Έτσι, αγαπητοί, από τη μια η συγκύπτουσα γυναίκα, σαν σύμβολο της συγκυπτούσης ανθρωπότητος, κι από την άλλη μεριά, η ίδια η συγκύπτουσα αυτή γυναίκα της Συναγωγής, δείχνουν ότι **μοναδικός ιατρός και ελευθερωτής είναι ο Χριστός, και μόνον ο Χριστός**. Γι' αυτό δικαιολογημένα, όπως σημειώνει ο Ευαγγελιστής Λουκάς στον επίλογο αυτού του θαύματος ότι «*Πᾶς ὁ ὄχλος ἔχαιρεν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ᾽ αὐτοῦ*». Γι' αυτό κι εμείς **ας δοξάζουμε τον Κύριό μας Ιησού Χριστό που μας ελευθέρωσε από τα έργα του διαβόλου.**

ΠΗΓΕΣ:

- http://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_341.mp3
- Απομαγνητοφώνηση δια χειρός του αξιοτίμου κυρίου Αθανασίου Κ.

(Μεταφορά της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας σε ηλεκτρονικό κείμενο και επιμέλεια: Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος)